

New York Times bestseller sorozat

TIZEDIK KÖNYV

AZ UTOLSÓ KULCS

THE
39
CLUES™

MARGARET PETERSON HADDIX

A 39 KULCS

A 39 KULCS
AZ UTOLSÓ KULCS

MARGARET PETERSON
HADDIX

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2013

*Toddnek, Willnek
és a többi kulcsvadásznak!*
M. P. H.

1. FEJEZET

Amy és Dan Cahill Londonban elfelejtett poloskát keresni.

Ismerték a dörgést. Ha egy új hotelbe értek, mindig fel kellett túrniuk a szobát lehallgatókészülékek és más csúcstitkos megfigyelőműszerek után kutatva, amiket ellenségeik rejthettek el. Fel kellett térképezniük a lehetséges menekülési útvonalakat, és listázni mindent, amit fegyverként használhattak. Amy tizennégy éves volt, Dan mindössze tizenegy, de már dörzsöltebbek voltak egy CIA-ügynöknél.

De londoni szobájukba érve Amy három lépés után az ágyra zuhant. Dan is csak a kanapéig tudta elvonszolni magát. Leült, aztán a hátizsák súlyától hanyatt dőlt. Mintha kiütötték volna.

De nem csak őt – gondolta Amy. – Engem is padlóra küldtek. Most, hogy kiderült az igazság. Most, hogy rádöbrentünk, mennyi hazugsággal etettek minket, mennyi titokba nem avattak be, és milyen hatalmas feladat áll előttünk...

Egyedül Nellie Gomeznek, a gyerekek tüsi hajú nevelőnőjének maradt annyi energiája, hogy talpon

maradjon. Még ahhoz is volt benne szufla, hogy az iPodjából szóló agyament zenére ringatózzon, miközben becipelte a szobába útitáskájukat és a macskahordozót. Amy fején átfutott, hogy neki vagy Dannek illene segítenie, de erejét most még egy sporttáska cipelése is meghaladta.

Nellie becsukta az ajtót, aztán úgy tűnt, ő is özszerogyott.

Rosszul van? – tűnődött Amy.

Mielőtt Amy megmozdult volna, Nellie már talpon volt. Nem lett rosszul, csak lehajolt, hogy felvegyen valamit a padlóról, amin ő és Dan simán átmasírozott: egy borítékot.

Úgy emelte a magasba, mint egy főnyereményt.

– Mit gondoltok, manócskák, mi van benne? Ki fogad velem, hogy a következő nyom?

Már figyelmeztették őket, hogy kapni fognak egy üzenetet: kódoltat természetesen, mert fel kellett készülni arra is, hogy az ellenségeik kezébe kerülhet. Normális esetben a testvérek egymás kezéből kapták volna ki a borítékot, tülekedtek volna, hogy ki bontsa ki, és ki fejtse meg az újabb feladványt. Ha erre most nem is volt erejük, azt mindenesetre szóvá tették volna Nellie-nek, hogy őket, akiktől a világ sorsa függ, ne hívja *manócskáknak*, már csak életkoruk miatt se.

De Amytől most pusztán egy vállrándításra futotta.

Dan visszafeküdt, és tovább bámulta a plafont.

– Manócskák? – ismételte kissé bizonytalanul Nellie, és kihúzta füléből az iPod-hallgatót. – Hallottátok,

mit mondtam? – Megfordította a borítékot. – Igen, ezt nektek címezték, és nekem is. Tyúha! Most már hivatalosan is kulcsvadász lettem. Biztosan az ajtó alatt csúsztották be, hogy megtaláljuk. – A testvérek felé nyújtotta a borítékot. – Kié legyen a megtiszteltetés?

Egyikük sem mozdult.

Nellie megrázta a borítékot.

– Hé, srácok! Itt a friss, meleg nyomocsk! – Ezt úgy mondta, mintha Saladint akarná odacsábítani egy vörös csattogóhallal. – Nem érdekel benneteket, mi van benne? Valaki segíteni akar nekünk!

– Ha *valaki* tényleg segíteni akart volna, akkor minden kérdésünkre választ ad még Jamaicában! – mormolta Amy.

Tudta, miért nem történhetett így, de túl fáradt volt, hogy belegondoljon.

– Vagy mindjárt a legelején. Mondjuk a temetésen – csatlakozott Dan.

Alig egy hónappal ezelőtt, imádott nagymamájuk halálát követően, váratlan fordulat állt be Dan és Amy életében. Ők is azok közé a rokonok közé tartoztak, akiknek Grace a végrendeletében különös ajánlatot tett: választaniuk kellett fejenként egymillió dollár és egy kulcs között.

Amy és Dan a kulcsot választotta.

Ez lett a fődíj, az utána folyó hajszában azóta megkerülték a földgolyót, miközben igyekeztek túljárni cseppet sem kedves rokonaik eszén, vagy próbáltak elmenekülni előlük, vagy egyszerűen csak jó messzire

elkerülni őket. Egy ideje már azt sem számolták, hány-szor akarták megölni őket.

Eltekintve azoktól a pillanatoktól, amikor Amy teljesen megbénította a rémület, akadtak olyanok is, amiket kimondottan szeretett. Élvezte a bátorságát, amikor Bécsben leugrott egy tetőről. Örült, amikor Kairóban minden csapatot megelőzve megkaparintották a kulcsot, vagy amikor felrepültek a Csomolungma tetejére.

De tegnap Jamaicában Amy, Dan és Nellie végre megértette, miről is szól a kulcsvadászat valójában. Az Atlanti-óceán fölött átrepülve elég idejük volt, hogy felfogják, mennyire kegyetlen ez a feladat. Tegnapelőtt még azt hitték, hogy nem különböznek a többi csapattól – leszámítva persze, hogy sokkal fiatalabbak, csóróbbak, az egésze jól tájékozatlanabbak voltak, ráadásul árvák. Eddig azt remélték, legalább a *céljuk* ugyanaz: győzni! Mindenkit lekörözve célba érni.

De nem – gondolta keserűen Amy. – Fiatalabbak, szegényebbek, és tájékozatlanabbak vagyunk, de nekünk nem elég, ha csak győzünk. Ahhoz, hogy mi győzzünk, el kell érünk, hogy mindenki mindenkinek megbocsásson. Ötszáz évnyi hátba döfködésért, harcért, csalásért és... gyilkosságért.

De hogyan bocsáthatná ezt meg bárki is?

– Képtelenség – motyogta Amy.

– A nyom? – kérdezte értetlenül Nellie. – Nem érdekel senkit?

– Az egész kulcsvadászatnak semmi értelme – tette hozzá Dan. – Nem nyerhetünk. Úgy biztosan nem, ahogy elvárják tőlünk. Nem is tudom, minek fáradtunk azzal, hogy eljöttünk ide? – mutatott ki az ablakon. Mivel a tizenkettedik emeleten voltak, csak a nagy, szürke eget látták. – Utálom Londont. Itt mindig esik?

Amynek eszébe jutott, hogy néhány héttel ezelőtt Dan mekkora izgalommal derítette fel egyiptomi hoteljüket. Végigrohanta a szobákat, és vidáman kurjongatva leltározott: „egy levélpapír!”, „egy esernyő!”, „egy biblia!”. Amy büntudattal gondolt arra, hogy a kulcsvadászat mit tett ezzel a vidám kölyökkel. Egy morgós vénembert csinált belőle, hetven évvel korábban a kelleténél.

– Tudjátok... – Nellie hangjában volt egy kis bizonytalanság. Egy másodpercig Amy azt hitte, hogy így fogja folytatni: „Igazatok van, manócskák, Londonban örökké esik, és ez a kulcsvadászat örültség. Én csak húszéves vagyok, ráadásul ti nem is vagytok a rokonaim. Hazamegyek. Most rögtön.” Aztán megázta a fejét, fekete-fehérre festett tincsei még jobban kibomlottak. – Nézzétek, manócskák, megígértem a nagymamátoknak, hogy...

– Halott – mondta Dan ugyanazon a koravén hangon. – Halott, ahogy Lester és Irina is, és ahogy...

Apa és anya is – fejezte be Amy gondolatban. Jamaicaiban számba vették a halottakat, ami csak erősítette bennük, hogy felhagyjanak a kulcsvadászattal.

Lester, akinek ártatlan kívülállóként az lett a veszte, hogy segíteni akart nekik. Irina, hajdani halálos ellenségük, aki végül az életét áldozta, hogy megmentse őket. És a szüleik, akik inkább a halált választották, mint hogy egy kulcs rossz kezekbe kerüljön.

Haláluk értelmetlen lesz, ha Amy és Dan most feladja.

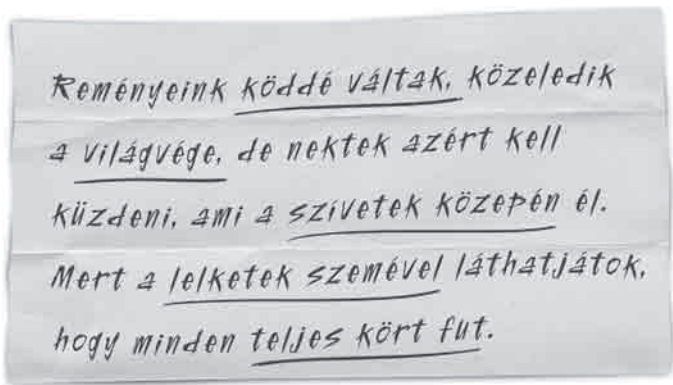
De hogyan folytathatnák, ha a küldetés teljesíthetetlen?

Nellie először Amyre, aztán Danre nézett, mintha megpróbálna olvasni a gondolataikban.

– Haladjunk lépésről lépésre, rendben? – ajánlotta.

– Most csak figyeljetek!

Feltépte a borítékot, és hangosan olvasni kezdett:

Reményeink köddé váltak, közeledik
a világvége, de nektek azért kell
küzdeni, ami a szívetek közepén él.
Mert a lelketek szemével láthatjátok,
hogy minden teljes kört fut.

– Mond ez nektek valamit? Néhány szót aláhúztak

– talán jelent valamit.

Az üzenetet először Amy, aztán Dan elé tartotta.

Amy agyában forogni kezdtek a fogaskerekek, de leállította őket. *Minek? Úgysem nyerhetünk.*

– Nekem nem mond semmit – jelentette ki Dan keserűen.

Mrrp, panaszkodott Saladin. A macska ugyanolyan morgós volt, mint a gazdája. Nellie lehajolt, és kinyitotta a macskahordozót.

– Legalább a macskát boldoggá tudom tenni – motyogta.

De Saladin nem dörgölőzött a lábához hálás drombolással. Megfeszítette izmait, vészjóslón morogni kezdett, és egyenesen az ablak felé ugrott.

– Saladin! – kiáltott fel Amy, és az ablakra nézett, hogy nyitva van-e. Nyitva volt, de szerencsére szűnyogháló volt rajta. Saladin már ugrás közben fújt rá. Nem, nem a szűnyoghálóra, hanem valamire, ami kintről figyelte őket.

Az ablakpárkányon egy majom ült.

Amy egy pillanatra behunyta a szemét, aztán, egész váratlanul, elmosolyodott. A majomról egyik kedvenc könyve jutott eszébe, ami Londonban játszódot: *A kis hercegnő*. A regényben egy kismajom a háztetőkön átugrálva meglátogat egy magányos kislányt. Mindketten hazavágynak Indiába. A majom segítségével a lány végül új családra lel, mivel a szülei meghaltak...

Amy arcáról lehervadt a mosoly.

Kitaláció – mondta magának. – *Túl szép, hogy igaz legyen.*

Ez a majom nem rágsált jutalomfalatkát, hegyes fogaival a macskára vicsorgott, és mancsával a szűnyoghálóra csapott. Talán egy késsel, amit a mancsában

tartott, vagy csak a karmaival, de sikerült kiszakítania a szúnyoghálót. Átszökkent Saladinon, és a padlóra huppant. Három gyors ugrással Nellie mellett termett, és kikapta a papírt a kezéből.

– Hé! Az a miénk! – sikoltott fel Nellie.

A majom után kapott, hogy visszaszerezze az üzenetet, de az fürgébb volt nála.

– Majd én! – kiáltotta Dan.

Felugrott a kanapéről, de megfélekezhetett róla, hogy a hátizsák még mindig rajta van, mert abban a pillanatban előrezuhant, és kilométerekkel elvétette a tolvajt. A majom most Amy felé rohant.

– Bízátok rám! – rikoltott Amy.

Kissé nehezen tápászkodott fel, majd hirtelen jobbra mozdult. A majom persze rögtön balra.

Saladin leugrott a párkányról, mintha abban bízna, hogy Amyvel sarokba tudják szorítani. A majom könnyedén elinalt közöttük.

Amikor újra a párkányon állt, visszafordult. Vicsorogva bólogatott, és kárörvendően vihogott hozzá: „Híí-híí-híí!”

– Jól hallom, hogy éppen rajtunk *röhög*? – háborodott fel Nellie, és a párkány felé futott.

A majom erre még hangosabban vihogott, és mielőtt Nellie elkapta volna, egy érmét hajított a szobába, aztán elrugaszkodott a párkányról.

Felszívódott.

Az egyetlen nyommal együtt.

2. FEJEZET

Dan felkapta az érmét. Vastag volt, két oldalán egy-egy cirkalmas *K* betűvel.

Egy *K*. Mi más?!

– A Kabrák – meredt maga elé Dan sötét arccal.

Amy és Dan első számú ellenségei a Kabrák voltak. Szemérmetlenül gazdagok, és velejükig gonoszak.

– Ki másnak lenne egy parancsait végrehajtó, időmített majma? – mondta Amy komoran.

– Szerintem egy egész magánállatkertjük van – motyogta Dan.

Dan az ablakhoz ugrott, Amy utána. A majom jó pár emelettel lejjebb járt már. Fogai közt az üzenettel lefelé ereszkedett egy kötélén. Amy, Dan és Nellie tekintetétől kísérve elérte a földet, aztán átugrált a

járdán. A padka mellett várakozó limuzinból két kéz nyúlt ki érte, és behúzta. Az ajtó bezáródott, és a fekete limuzin elhajtott.

– Isabel Kabra kezei voltak, megismertem – mondta Amy olyan óvatosan, mintha nevének még a betűi is felsebezhetnék.

Valóban – gondolta Dan. Nem firtatta, hogyan ismerte fel Amy Isabel Kabra kezeit tizenkét emelet magasságból. Isabel gyilkolta meg a szüleiket. Ő próbálta megölni őket Indonéziában, és halálosan megfenyegetni Ausztráliában és Dél-Afrikában. Nem beszélve azokról az alkalmakról, amikor aljas csemetéit, Iant és Natalie-t küldte rájuk maga helyett. Koreában a Kabra kölykök Amyt és Dant sorsukra hagyták egy beomlott bányában.

Ha valaki annyira és annyiszor volt kegyetlen és kíméletlen veled, akkor kifejlődik egy hatodik érzéked, amivel megérzed, ha a közeledben ólálkodik.

Dan ugyanolyan biztos volt abban, hogy Isabel kezeit látták, mint Amy.

A fiú elfordult nővérétől, mert nem bírta az arcára kiülő szorongás látványát. Szeretett volna Isabel után rohanni, felképelni a nőt, aztán dutyiba dugni, hogy megfizessen mindenért, amit ellenük tett. De mindez meghaladta egy tizenegy éves gyerek erejét. A legtöbb, amit tehetett, hogy összegyűjt a szájában egy extra adag csulát, és a távolodó limuzin után küldi.

– Dan! – kiáltott fel Nellie.

– Mi az? – kérdezte ártatlanul. – Ez a nő gonosz. A legkevesebb, amit érdemel, egy oltári nagy köpés a szélvédőjére!

Dan látta Nellie-n, hogy majdnem elneveti magát. Ez az előnye, ha valakinek húszéves nevelőnője van. Sokszor úgy viselkedik, és úgy beszél, mintha maga is gyerek lenne. De most sikerült komolyságot erőltetnie az arcára.

– Bármennyire is értékelem a célzóképeséged, nem vagyok benne biztos, hogy eltalálnád – mondta. – Legalábbis ekkora távolságból.

– Azt te csak hiszed! – vette fel Dan a kesztyűt. Örült, hogy valamivel elterelheti a figyelmüket Isabelről. Nellie kezébe dobta az érmét. – Hajítsd ki az ablakon, fogadjunk, hogy elsőre eltalálok!

Mielőtt Dan számot adhatott volna mesteri célzóképeségéről, valaki rángatni kezdte hátulról. Mi az? Valaki megpróbálja ellopni a hátizsákját?

Dan megpördült. De csak Amy volt.

– Mi az?! – kérdezte.

– Meg kell néznünk valamit az interneten. Most azonnal.

Dan a nővére szemébe nézett. Néha eltűnődött azon, vajon valóban rokonok-e. A lány félénk volt, ő meg egy dumagép. Amy szerette a könyveket és a csendes könyvtárakat. Ő a hangos számítógépes játékokat, és az olyan vicceket, amiben büfögés és pukizás van. Mégis, voltak olyan pillanatok – különösen a kulcsvadászat alatt –, amikor Dan úgy érezte,

ő és a nővére egyek: ugyanarra gondoltak ugyanabban az időben.

Ez a pillanat is ilyen volt.

– Oké – vette le Dan a hátizsákot, hogy Amy a laptophoz férhessen. Amy odaadta neki a kábelt. Amíg Dan konnektort keresett, Amy a másik végét a számítógépbe dugta. Miközben arra vártak, hogy a gép bekapcsoljon, Amy egy tollat nyomott Dan kezébe, és egy papírt a szálloda fejlécével.

– Ti meg mit műveltek? – érdeklődött Nellie, amikor Dan írni kezdett a papírra.

– Megpróbáljuk megfejteni a rejtvényt – felelte Amy.
– Van egy sejtésem, de le kell ellenőriznem a neten.

– Azt hittem, feladtátok – mondta Nellie. – Mintha azt mondtátok volna, hogy reménytelen.

Dan Amyre nézett, és tovább körmölt. A magyarázkodást Amyre hagyta.

– Még most is azt hiszem, hogy reménytelen. Úgy biztosan nem nyerhetünk, ahogy a Madrigálok szeretnék.

Volt idő, amikor a Madrigál szót ugyanolyan félelemmel és undorral mondta ki, mint Isabel Kabra nevét, de Jamaicában ráébredtek, hogy ebben a játékban a Madrigálok a jófiúk.

Jófiúk? Inkább reménytelen álmodozók! – gondolta Dan. – *Azt hiszik, hogy a verseny végén az ellenségek egymás kezét fogva a „Jöjj el hozzám, istenem”-et fogják énekelni egy tábortűz körül. Lököttek!*

– Megígérted a Madrigáloknak, hogy megteszed, amit kérnek. Ahogy én is – emlékeztette Nellie.

– Igen? – Amy hangjában volt egy kis bizonytalanság. A gép betöltött, és ő rákapcsolódott az internetre. – Akkor is képtelenség az egész. De ha már nem nyerhetünk Madrigál módra, legalább annyit érjünk el, hogy a Kabrák se nyerjenek!

Dan felnézett a papírból.

– El tudod képzelni, mi lenne, ha hagynánk, hogy Isabel Kbra szerezzé meg a világhatalmat? – kérdezte.

Szavai szinte megdermedtek a levegőben. Ezekbe végre belekapaszkodhatott. Amit a Madrigálok akartak, az túl nagy volt és túl megfoghatatlan: béke, szeretet, megbocsátás... Ezeket a célokat Dan egy unalmas repülőúton sem tudta fejben tartani. Soha nem fogja Isabel Kbra szemébe nézve azt mondani: „Megbocsátok”. De megakadályozni, hogy megnyerje a kulcsvadászatot, és átvegye a világhatalmat, meggátolni abban, hogy újabb rémes halálok tapadjanak a kezéhez... ezek elérhető célok voltak, vagy legalábbis annak tűntek.

Azoknak kellett lenniük. Ebben nagyon hitt.

Odakint egyre jobban esett. A szoba még szürkébb lett. Nellie mogorva képpel megrázta a fejét.

Aztán csibészesen, mint mindig, vigyorogni kezdett. Az érmét a szája felé emelte.

– És most, kedves hallgatóink, a meccs *újabb* fordulatának lehetünk tanúi! – mondta, mintha sportközvetítő lenne, az érme meg a mikrofon. – Azoknak, akik otthonról követik a küzdelmet, elmondom, hogy a Kabrák majomkodása visszafelé sült el, mert

az elkedvetlenedett Cahill játékosokat újra gatyába rázta! Dan fotografikus memóriájának és Amy kutatózsenijének köszönhetően már csak másodpercek választják el őket attól, hogy megfejtsék a következő rejtvényt!

Dan befejezte az írást. A majom által elloptott üzenet pontos másolata állt előttük (annyi különbséggel, hogy Dan sokkal rondábban írt). A fiúnak tényleg fotóagya volt, ami már sokszor kihúzta őket a csávából. Biztos volt benne, hogy pontosan lemásolta, még az aláhúzásokról sem feledkezett el. Átnyújtotta a papírt Amynek, és Nellie felé fordult.

– Nellie – mondta majdnem megrovó hangon. – Ez nem pusztán egy játék, ha még nem vetted volna észre!

Nellie figyelte, ahogy Amy és Dan a laptopra hajol. Biztos volt benne, hogy néhány másodperc múlva a világ legbriliánsabb következtetésével fordulnak vissza, és közlik vele, hogy azonnal egy újabb izgalmas helyre kell eljutniuk.

Titokban azt remélte, Stonehenge lesz az. Világéletében látni akarta. De talán jobb lenne, ha nem ezen az úton kerülne rá sor. Semmi kedve nem volt az angol hatóságok előtt arról magyarázkodni, mit keres két védenca egy féltett, őskori építmény tetején.

Elképesztő volt látni – és egy kicsit ijesztő is – azt a változást, amin Amy és Dan a kulcsvadászat két hónapja alatt átment. Nellie megpróbált visszaemlékezni tizenegy és tizennégy éves önmagára. Ha emlékezete nem csalt, tizenegy évesen semmit sem csinált, csak a helyi uszodában lógott. Tizennégy évesen pedig orrpiercinget lövetett be.

És... abban az évben lépett be Dan és Amy nagymamája az életébe. Nem látványosan. Annyira nem, hogy Nellie az elmúlt évig nem is találkozott Graceszel. De a gimi óta elkezdtek ölébe hullani a lehetőségek. „Kungfu ösztöndíjat” kapott. Elvégezhetett egy pilótatanfolyamot. Több különóra szakadt a nyakába, mint amennyire beiratkozott, és különös módon mindegyik tanár nagyon figyelt az orrkarikás, színes hajú lányra a leghátsó padban.

Sokáig tartott, mire Nellie rájött, hogy kinek köszönheti mindezt. Most már tudta, hogy Grace alapjaiban változtatta meg az életét.

És Grace a jó Cahillek közé tartozott – gondolta Nellie. Mit tehetett volna egy Isabel Kabra kaliberű ember a hozzám hasonló szerencsétlenekkel?

Nellie az érmét tapogatta, amit Dan dobott oda neki. Kezdetben úgy tűnt, mintha Grace véletlenszerűen – pénzfeldobással – választotta volna ki őt Amy és Dan mellé. De Jamaicában kiderült, hogy a családja generációk óta a Cahillekhez kapcsolódik. A maga módján Nellie-nek ugyanúgy a kulcskeresés volt a sorsa, ahogy a gyerekeknek.

És Jamaicában Nellie beletörődött a sorsába.

Tovább forgatta kezében a pénzt. Nem gondolt már családra, sorsra, csak a kezében tartott érmére, ami hirtelen nem is tűnt érmének. Vékony vonal futott körbe a szélén. Egy repedés?

Nellie a résbe dugta a körmét, és szétpattintotta. Belsejében egy apró műszert talált.

Amy éppen akkor pördült hátra a székén.

– Megvan! A megfejtés...

Nellie Amyhez ugrott, és betapasztotta a száját.

– Ki ne mond! – parancsolta. – Már megint – mutatott szabadon maradt kezével a hamis érméből kiálló vezetékekre – lehallgatnak!

Egysaroknyira a hoteljüktől Isabel Kabra előrehajolt a limuzinban, és feszülten hallgatta a nevetlen nevelő szavait, amik a fejhallgatón keresztül süvítettek a fülébe: „Már megint...”

Sistergés. Semmi más, csak sistergés. Aztán még az sem.

Vagyis megtalálták a poloskát. És akkor mi van? Már így is ágyúval lődözött verebekre. Megszerezte a Cahill gyerekeknek szánt üzenetet, és sokkal több eszköze volt, hogy megfejtse, mint nekik. Mert mindenből sokkal több volt neki, mint amiről ezek a kölykök valaha is álmodhatnak.

Ez csak... egy apró kellemetlenség.

Már majdnem összevonta a szemöldökét – *ne csináld ezt, tudod, a homlokráncok*. A botox sem képes csodákra. Ezek a kis senkiháziak nem érnek meg egyetlen ráncot sem.

Igazán nem érte meg a fáradságot, de biztos, ami biztos, felidézte magában a száználmas kölykök száználmas beszélgetését, hátha talál benne valami fontosat.

„Megígérted a Madrigáloknak, hogy azt teszed, amit kérnek”... „nem nyerhetünk. Úgy biztosan nem, ahogy a Madrigálok szeretnék.” Ezek szerint szövetkeztek a Madrigálokkal, ezekkel a sötét gazficókkal, akik Isabel ágát évszázadok óta fenyegették. Na és? Isabel tapasztalatai szerint a szövetségek csak lehetőségek az árulásra.

Gondolatban előretekerte a beszélgetést, ahhoz a részhez, amit a fiú mondott: „El tudod képzelni, mi lenne, ha hagynánk, hogy Isabel Kabra szerezzé meg a világhatalmat?”

Isabel engedélyezett magának egy mosolyt, pedig a mosoly ugyanolyan káros a bőrre, mint a homlokráncolás.

Igen. Ő el tudta képzelni. Tökéletesen el tudta képzelni a hatalmat, a dicsőséget, és hogy *ennek így kell lennie*. Isabel Kabra mindenki felett állónak érezte magát. És ha megnyeri a kulcsvadászatot, ezt végre mások is belátják majd. Ő fog uralkodni, és a földön mindenki neki fog engedelmeskedni.

Vagy ha nem – meghalnak. Ahogy megérdemlik.

Amy és Dan például határozottan megérdemli.

Isabel mosolya még szélesebb lett. Szinte hálás volt ezeknek a kis pondróknak, hogy eddig húzták. Így még kegyetlenebb halált tartogathatott számukra...

– Anyúúú – nyávogott Isabel tizenegy éves lánya, Natalie, a hátsó ülésről. – Egy kicsit ijesztő vagy...

Isabel akkor jött rá, hogy még mindig azt a gusztustalan majmot szorongatja.

– Fogjátok – dobta hátra az undorító teremtményt Natalie ölébe. – Iannel vegyétek ki a papírt a szájából, és fejtsétek meg, mit jelent! Bizonyítsátok be egyszer az életben, hogy tényleg felsőbbrendűek vagytok, és hogy nem volt kidobott pénz a taníttatásotok...

Isabel gyerekei jó nevelésben részesültek: Natalie kényesen félrehúzódott, mert ösztönösen tudta, hogy a majomszőr rosszul festene fekete haute couture ruháján. Tizennégy éves fia, Ian pedig már a gondolatától is rosszul volt annak, hogy egy köpködő majom céltáblája legyen. Ezek az ösztönök még jól jönnek egyszer, ha a Kabra-birodalom urai lesznek – persze csak Isabel hosszú és bölcs uralkodása után. Mert egyelőre még a szolgái voltak, akiknek mindenben engedelmeskedniük kellett anyjuknak.

– És hol marad az „igen, anya”, meg az „amit csak kívánsz, anya”? – fortyant fel Isabel. – Mióta nem ugrotok az első szavamra?

Ian motyogott valamit az orra alatt, de Isabel nem hallotta.

– Mit mondtál? – kérdezte. – Nyisd ki a szád, ne motyogj, ha velem beszélsz!

– Mi-mi-mi csak... – Ian tényleg *dadogott*? Ian, akit nyájjas és elegáns modorra nevelt, és hároméves korától szmokingban járatott? A fiú megköszöri a torkát, és újra nekifutott: – Mi engedelmeskedünk, anya. Csak nem vakon.

Isabel tenyere nagyot csattant a fiú arcán.

3. FEJEZET

Amy az asztalra pakolta a poloskákat. Miután Nellie kiiktatta a Kabra-lehallgatót, a gyerekek – megkés-ve bár, de – nekiálltak, hogy feltúrják a hotelt újabb poloskák után. Ezzel kellett volna kezdeniük. Három lehallgatókészüléket találtak: egy hihetetlenül aprót a lámpában, egy elegáns darabot a képkereten (erről Amy először azt hitte, hogy a műalkotás része), és az ágy alatt egy brutálisat, ami úgy nézett ki, mintha egy virslíujjú rögbijátékos szerelte volna össze.

– Ekat – mutatott Amy a kicsire.

– Janus – mutatott Dan az elegánsra.

– Tomas – bökött Nellie a brutálisra, és a szemét forgatta.

– És a Kabráké a Lucian. Mind megvan – mondta Amy.

A Cahill család ágait sorolták fel, a kulcsokért folyó verseny ellenséges csapatait. Az ágakat Gideon és Olivia Cahill viszálykodó gyermekei alapították: Katherine, Jane, Thomas és Luke. De csak a Madrigálok – Amy és Dan ága – tudták, hogy a család szétesése után egy ötödik gyermek is született: Madeleine.

Az én felmenőm, gondolta Amy.

Jó volt tudni, hová tartozik. A kulcsvadászat kezdete óta vágyott rá, hogy tartozhasson valahová.

De vajon hozzájuk tartozom akkor is, ha meg sem próbálok azt tenni, amit a Madrigálok kértek tőlem? – tűnődött.

Dan közelebb húzta egymáshoz a lehallgatókat, és felemelte az öklét, hogy egy csapással szétzúzza őket.

– Három, kettő, egy... – számolt vissza a nagyobb drámai hatás kedvéért.

Az utolsó pillanatban, mielőtt lecsapott volna rájuk, Amy elkapta a csuklóját.

– Mi ütött beléd?! – rángatta a kezét Dan. – Megbolondultál?

– Beszélnem kell veled – mutatott Amy a fürdőszoba felé, és húzni kezdte a csuklójánál fogva. Dannek nem tetszett a dolog, de követte. Nellie magára mutatott, és felemelte a szemöldökét, mintha azt kérdezné: „Én is?”

Amy bólintott.

A fürdőszobában Amy ütközésig csavarta a csapokat. Úgy zubogtak, mint egy vízesés. Nellie-nek és Dannek közel kellett hajolnia, ha hallani akarta, mit mond Amy. Biztosak lehettek benne, hogy nincs olyan poloska, ami le tudná hallgatni őket.

– Ha nem akarjuk, hogy a Kabrák győzzenek, akkor el kellene látnunk a többi csapatot egy kis információval, nem gondoljátok? Megosszuk velük a nyomunkat? – kérdezte. – A Madrigálok is ezt várják el tőlünk, nem?

– Viccelsz? Hulljon az ölkébe, amiért mi megdolgoztunk?! – dorgálta meg Dan.

– Na és mi van akkor, ha megosztod velük a megfejtést, és mit tudom én, mondjuk a brutális Holtok győznek? – kérdezte Nellie.

A Holt a Tomasok vezető családja volt: Eisenhower és Mary-Todd a három gyerekével, Hamiltonnal, Reagannel és Madissonnal.

– Miért? Hamilton egész rendes srác – ismerte el Dan.

– *Na, jó, de Eisenhower?* – vetette ellen Nellie.

Eisenhower Holt egy izomagyú bohóc volt.

És ő is ott volt azon az estén, amikor anya és apa meghalt – jutott Amy eszébe. Ököibe szorította a kezét, mintha a Holtok ormótlan lehallgatókészülékét akarná összezúzni.

– Alistair nagybácsi sem olyan rossz – mondta Dan.

– Nem is árult el bennünket... mostanában.

Az Ekatokhoz tartozó Alistair Oh-val többet működtek együtt, mint az egész Cahill családdal együttvéve. De az is igaz, hogy sokszor átvágta őket. Abban a szörnyű indonéziai tűzvészben azonban a gyerekek testi épsége még a sajátjánál is fontosabb volt neki, sőt úgy tűnt, mintha az életét is feláldozta volna értük, ha kell. Ennyi elég volt hozzá, hogy mindent jóvátegyen?

De rögtön ezután hazudott nekünk Kínában – gondolta Amy. És ő is ott volt, amikor anya és apa meghalt. Igaz, hogy nem ő gyújtotta fel a házukat, ahol a tűzben halálukat lelték... de meg sem mentette őket.

– Honnan tudod, hogy az Ekat-poloska Alistairé, és nem Bae Oh-é? – grimaszolt Nellie.

Bae Oh Alistair nagybátyja volt, egy kibírhatatlan vénember. Hagyta volna Amyt és Dant meghalni Egyiptomban, ha Nellie nem menti ki őket.

Amy keze ismét ökölbe szorult. Az Ekat-poloskának is pusztulnia kell.

– Tehát maradnak a Janusok? – kíváncsiskodott Nellie. – Jonah Wizardot el akarjátok látni egy füles-sel, hogy számos címe és rangja mellé azt is odabiggyeszthesse, hogy „a világ ura”?

Jonah Wizard nemzetközi hiphopsztár volt, sikeres háromdimenziós könyvek szerzője, és egy PEZ-cu-korka-tartó modellje. A hírnevénél csak az egója volt nagyobb.

Amy alig várta, hogy Dan Jonah mellett szóló érveit szétlapíthassa. Dan és Jonah Kínában egész szépen összehaverkodott. De Dan csak döbbenten bámult.

– Várjunk csak! Biztos vagy benne, hogy Jonah még mindig versenyben van? Mikor is találkoztunk vele utoljára? – morfondírozott Dan.

– Tibetben nem volt ott, a Bahamákon és Jamaicában sem – tűnődött Nellie. – Lehet, hogy a nagy Jonah Wizard egyszerűen feladta?

– Arról a poloskáról ordít, hogy Janus – ellenkezett Amy.

– Lehet, hogy Cora Wizard is bedobta magát – találgatta Nellie.

Cora Wizard. Jonah anyja. Amy talán még nem is találkozott személyesen vele. Vagy mégis? Várjunk csak!

Azon az éjjelen – gondolta Amy. – Ő is ott volt a szüleink halálának éjszakáján.

Amy megmarkolta a mosdót. Érezte, hogy a vér kifut az arcából.

– Nem hagyhatjuk, hogy Cora Wizard győzzön – suttogta.

Nellie és Dan ránézett. Mindketten azonnal megértették.

– Szóval így állunk. Nem bízol egyik csapatban sem. Nem igazán. Vagy legalábbis nem minden tagjában – mondta Nellie.

– Na és? Ezt már egy hónappal ezelőtt is tudtuk – szólalt meg Dan.

Amy arcán megcsillant valami, ami akár könny is lehetett. Bízott benne, hogy Nellie és Dan azt hiszi, hogy csak pára, elvégre a csapokból ömlött a forró víz.

– Nem értem, hogy képzelik a Madrigálok, hogy mi összeállhatunk ezekkel a... – kezdte.

– Hatalom – mondta Dan. – Nyernünk kell. És aztán – aztán talán elég hatalmunk lesz hozzá, hogy mindenkinek a körmére koppintsunk.

Egy másodpercig törpe-Napóleonnak tűnt, aki épp világhatalomra tör. Aztán visszaváltozott Danné, és vidáman kirohant a fürdőszobából.

– Akkor hát összetaposhatjuk a poloskákat! Gyertek már! Mindenkinek jut egy! Enyém az első taposás!

Amy és Nellie egymásra néztek, aztán vállat vontak, és Dan után futottak. Lesöpörték az asztalról a poloskákat, és táncolni kezdtek rajtuk, amíg a készülékek ízzé-porrá nem törtek.

Két férfi ült egy sötét szobában. Az egyiknek sasorra és savanyú ábrázata volt. A másik tetőtől talpig szürkébe öltözött, és fejhallgató volt a fülén. Az első férfi, William McIntyre, várakozón nézett a másikra, és megkérdezte: – Hallja már őket?

A szürke ruhás, Fiske Cahill, hátratolta a fejhallgatót.

– Megfejtették az üzenetet. Folytatják a vadászatot. De... összetörték a poloskákat.

McIntyre egy másodpercig hallgatott.

– Kivéve a miénket – mondta.

– Nem könnyű megtalálni egy falba épített lehallgatókészüléket – ismerte el Fiske. – Egy Madrigál-szobában vannak, amit mi készítettünk elő a számukra – rándult meg az arca.

– Mintha nem tartaná helyesnek, hogy lehallgatójuk őket – értelmezte az arcrándulást Mr. McIntyre.

– Sok minden nem tetszik nekem a vadászatban – válaszolt Fiske. – Játszunk a gyerekekkel. Kockára tesszük az életüket.

– Nem ezt teszi minden generáció a következővel? – okoskodott Mr. McIntyre.

Fiske furcsa, a kutyák néma vakkantására emlékeztető torokhangot hallatott, ami túl keserű volt ahhoz, hogy nevetés legyen.

– Mondja ezt olyasvalaki, aki úgy döntött, nem lesz gyereke. Sajnos... én is így döntöttem. Egyel több dolog, amit bánhat az ember – motyogta.

Mr. McIntyre felemelte a kezét, mintha meg akarná veregetni Fiske vállát. De William McIntyre nem szokott senkit vigasztalóan megpaskolni. Le is engedte a kezét.

– Azt hittem, optimistább lett – vallotta be. – Fekete ruha helyett szürkét visel.

– Először is, ez sötétszürke – tudatta vele Fiske. – Csak egy nagyon kis reménykedést engedélyeztem magamnak... – kezdett ujjával kopogni az asztalon.

– Bárcsak tudnám, mit gondolnak. Miért döntöttek úgy, hogy szétörlik a lehallgatókat, de folytatják a versenyt. Biztosan megbeszélték valahogy. – Maga előtt látta, amint egy teleírt papír jár kézről kézre, és azon üzennek egymásnak; vagy ahogy behúzódnak a fürdőszobába, és megnyitnak minden csapot, hogy elnyomja a hangjukat. Amyt, Dant és Nellie-t ismerve bizonyára jól mulattak. Fiske nem volt közeli ismeretségben a vidámsággal.

– Tudják, hogy a világ sorsa múlik rajta, egyesíteni tudják-e a Cahill családot – válaszolta Mr. McIntyre.

– Maga szerint ennyi elég? Nem lett volna jobb, ha belemegyünk a részletekbe? Ha ecseteljük nekik

a következményeket – vagyis, ha elmondunk nekik *mindent*?

Mr. McIntyre ellökte magát az asztaltól.

– Ugyan már! Mit gondol, mekkora terhet bír el két gyerek?! – kérdezte. Néhány pillanatig szomorúan gubbasztott, aztán hozzátette: – Miért nem *kérdezi meg* tőlük, mit gondolnak? Elvégre már a kulcsokat is megosztjuk egymással. Tudják tehát, hogy velük vagyunk.

– Igen, de... nem látja, hogy a kulcsvadászat megtanította őket hazudni? Megtanulták, hogy bizalmatlanok legyenek mindenkivel.

McIntyre összeráncolta a homlokát.

– Tudják, hogy az ő oldalukon harcolunk – ismételte.

– Azért ülünk itt egy sötét szobában, amíg ők hamarosán válogatott veszélyekkel néznek farkasszemet, ugye? – makacskodott Fiske. – Veszélyekkel, amiket *mi* fogunk még halálosabbakká tenni...

– A megoldás pedig... – Amy néhány másodperc szünetet tartott a drámai hatás kedvéért – Willam Shakespeare.

Dan pislogott egyet.

– Oké, oké, tudom, hogy majdnem minden könyvet elolvastál, amit írtak a világon, és hogy a szavakról

meg az írókról sokkal többet tudsz nálam, de hogyan jutottál el „a köddé vált”-tól, meg a „világvégétől”, meg a „szív közepétől”, meg a többi marhaságtól Shakespeare-ig?

– Mert ő alkotta ezeket a kifejezéseket. Figyelj! – Arébb rúgta a lehallgatókészülékek maradványait, és kihúzta a laptop előtti széket, hogy leüljön. Megérintett egy gombot, a képernyővédő eltűnt, és megjelent helyette az az oldal, amit Amy akkor nézett, amikor rájöttek, hogy bepoloskázták őket. – Itt van a Shakespeare által alkotott szavak és kifejezések listája: „köddé válik”, „világvége”, „szíve közepe”, „lelki szem”, „teljes kört fut” – itt van minden szó, ami alá volt húzva az üzenetben.

Dan figyelte, ahogy Amy végigfuttatja a listát. Jó hosszú lista volt.

– Létezett az angol nyelv Shakespeare előtt is, vagy ő találta ki az egészet?! – csodálkozott Nellie. – „Viszsafojtott lélegzet”, „pletyka”, „szökell”, „mesterkelt”...

– Ne csináljátok már! Senki sem beszél így! – csattant fel Dan. – Te mondtad már valaha, hogy „minden leírás koldus”?

– Na, jó, belátom, hogy némelyik egy kicsit furcsán hangzik, de van itt egy, amit te is előszeretettel használsz: hányás.

– Shakespeare találta ki a hányás szót?! – kérdezte Dan.

– Bizony.

– Akkor azt hiszem... jó srác volt – vált egyből szimpatikussá Dan számára a bárd.

Eddig még nem merte bevallani Amynek, hogy a *hányást* a világ legtalálóbbszavának gondolta. Hangzás és jelentés tökéletes összhangjának.

– Tudod, mennyi zseniális szó van még itt... – futott Amy szeme végig a listán, hogy valami újabb jó szót találjon.

Dan nem volt oda a nyelvleckékért. Azt szerette, ha a kulcsvadászat kardforgatókról vagy minimum kungfumesterekről szól.

– Oké, elhiszem – állította le az öccse. Hozzá akarta még tenni, hogy *bemondásra*, de eszébe jutott, hogy talán azt is Shakespeare találta ki. – Oké, annyit már tudunk, hogy a következő kulcsunknak köze van Shakespeare-hez, de mihez kezdünk ezzel?

Ekkor megszólalt a telefon.

Mindhárman felugrottak, Nellie ért oda először. Felvette. Fülelt egy darabig, aztán eltakarta a kagylót a kezével.

– A hotel ügyfélszolgálat. Azt kérdezik, szeretnénk-e jegyeket valamelyik múzeumba vagy... – emelte fel a szemöldökét jelentősegteljesen – valamelyik színházi előadásra.

Amy elvigyorodott.

– Nem, nem kérünk, köszönjük! – nyögte Dan.

– Mit játszanak a Globe Színházban? – jött izgalomba a lány.

– Én be nem teszem a lábam egy Shakespeare-darabra! – kötötte ki Dan.

De Nellie meg sem hallotta.

– Igen, három jegyet kérnénk... – mondta a telefonba. A foglalás befejeztével letette a kagylót, és ábrándos szemmel feléjük fordult.

– A *Rómeó és Júliát*! Istenem, a *Rómeó és Júliát* fogjuk megnézni a Globe-ban, Shakespeare színházában, eredeti rendezésben...

Amy ugyanolyan ábrándos és meglepett képet vágott, mint a nevelőnő.

– Ez csodálatos! – suttogta áhítattal.

– Ez rémes! – motyogta Dan. – A legkegyetlenebb és legszokatlanabb kínzási módok egyike. Rosszabb, mint azok a mérges kígyók és pókok Ausztráliában. Rosszabb, mint nyalókává darabolódni egy futósza-lagon Kínában! Ez eddig a legrémesebb dolog, amit át kell élnünk!

Senki nem értett vele egyet.

Ez nem lepte meg.